

Intervju - Grupa Legende

MI SMO ZAČIN NAŠE ESTRADJE

Nedavno su obeležili 25 godina na estradi, a uskoro će proslaviti i pune dve decenije otkako svake godine nastupaju u beogradskom Sava Centru. Iako im na početku gotovo niko nije prognozirao blistavu karijeru, danas imaju brojnu publiku, koja zna da ceni kvalitet. Smatraju da su uprkos svemu ostali normalni, ili kako to kaže jedan njihov poznanik – u vinklu. Ivan Milinković, pevač, i Zoran Dašić Daša, vođa i gitarista grupe Legende, ekskluzivno za BETTY...

BETTY: Nedavno se pojavila Vaša nova pesma Eh, da mogu sve. Znači li to da uskoro možemo očekivati i kompletan album Legendi?

DAŠA: Pošto je u svetu trend singlova, jer klasični albumi više nemaju neku prođu na tržištu, i mi se polako uklapamo u tu priču. Dešavalo nam se u praksi da dve ili tri pesme „pojedu“ ostalih 10 na albumu, jer se jednostavno samo one forsiraju na medijima. Tako, nakon godinu dana publika zna samo za dve ili tri pesme izuzev, naravno, onih ljudi koji su kupili CD. Često se dešava da čak i najbolje pesme ostaju u senci, a isplivaju numere koje su po ukusu širih narodnih masa, pri tom možda i manje kvalitetne. Dešavalo nam se i da nam nakon koncerta, za neke pesme stare i po deset godina, koje do tada nismo svirali, ljudi iz publike kažu: Hej, dobra vam ova nova..., tako da smo se lepo dogovorili da i mi krenemo, kao i svi ostali, sa praksom – jedna po jedna pesma, na svakih par meseci. Posle 26 godina rada grupe, imamo zaista mnogo pesama i nismo pod pritiskom da moramo snimati po svaku cenu. Eh, da mogu sve je dakle prvi singl nakon poslednjeg albuma, a ovih dana snimili smo i pesmu Naliče, koja je onako malo bržeg ritma.

IVAN: Ovo je način da neke pesme ne ostanu zapostavljene, da sve dobiju svoje vreme i pažnju. Već u hodu znaćemo ima li pesma koju predstavljamo adute da zaživi ili ne. Ne idemo uvek na hitove, to naša publika dobro zna, bitno nam je da bude kvalitetna pesma, ali ako uz to uđe i u kafanu, znamo da smo na pravom putu.

BETTY: Jeste li eksperimentisali sa zvukom, ritmovima... Koji stil preovladava?

IVAN: Eh, da mogu sve je tipski na tragu pesme Tamburaši, na prvu je loptu, kako mi to volimo reći, slušljiva je, ima lepu melodiju, sam početak obećava da je pesma siguran hit. Naša publika je navikla da imamo zahtevne tekstove, ostali smo na tom fonu, ali smo radili donekle i na uprošćavanju priče, tipa da ne bude mnogo rogobatan tekst, koji zna, koliko god da je smislen i kvalitetan, biti i kontraproduktivan. Često ljudi, u ovom današnjem tempu, nemaju mnogo vremena koje bi posvetili analizi teksta, tako da nam je zadatak bio napraviti dobar, smislen, ali pitak tekst, a da ne bude težak za pamćenje, i Daša je ponovo bio na visini zadatka.

BETTY: Kada će publika biti u prilici da ove nove pesme čuje u živom izvođenju?

DAŠA: 8. februara ponovo smo u beogradskom Sava Centru, i to će biti jedan mali jubilej, tačno 20 godina otkad svake godine nastupamo u tom prostoru. Prema njihovim arhivama, mi smo jedino ime sa svih prostora uopšte koje je 20 godina zaredom pravilo koncerte u taj dvorani. Biće to povod da napravimo nešto malo drugačiji koncert.

BETTY: Kako gledate na stanje na muzičkoj sceni u regionu?

DAŠA: Sve funkcioniše po principu cikličnih krugova, pa i muzika. Upravo maločas pominjani singlovi bili su popularni 70-ih godina prošlog veka, kada sam se ja počinjao baviti muzikom. Tada se snimalo mnogo manje, pesme su bile probrane, kvalitetnije. Potom je došao period hiperprodukcije, albuma, zatrpavanja publike novim pesmama, bukvalno svake godine. Sada se ponovo u modu vraćaju singlovi i nadam se da će to doneti i kvalitet. I auditorijum se zamorio tim bombardovanjem, forsiranjem, upornim jurenjem hita. Mislim da ne pije vodu ni ona priča to se traži, to publika hoće. Tim shvatanjem upada se u matricu prosečnosti, niko ne sme da eksperimentiše, da ponudi nešto novo, drugačije. Nadam se da taj period polako prolazi.

BETTY: Hajde da se vratimo na početak Vaše priče. Je li bila hrabrost tih kasnih 80-ih odabrati muzički pravac koji gotovo niko nije sledio?

DAŠA: Mi smo bili od onih hrabrih, koji su bili otpisani na startu (smeh). Zbog toga i ja danas, kao muzički urednik na RTS-u, podržavam te neke vagabunde, ljude koji se pojave i totalno te zbune svojim izrazom. Liči mi sve to nekako na nas, jer kad smo počinjali sa našom karijerom, na sceni tadašnje Jugoslavije dominirao je neki čudan zvuk koji je potom nazvan turbo-folk, i svi su zvučali isto. Onda se mi pojavimo sa pesmama poput Ne veruj i krenu komentari: Super vam je to, ali ko će to da sluša! Čak su i izdavačke kuće imale sličnih primedbi, da bi na kraju mi ipak uspeali to da izguramo i da nam ti isti ljudi danas kažu: Svaka vam čast, napravili ste nešto potpuno drugačije!

BETTY: Neki verovatno znaju, neki i ne, ali Legendama je u stvari kum bio Bora Đorđević. Pretpostavljam da je mnogo veća hrabrost, nego kada je u pitanju bio odabir muzičkog pravca, bilo nazvati se Legende?

DAŠA: Nas su u tom trenutku posmatrali kao nešto neozbiljno, tako da to nije bio problem (smeh)... Da su nas smatrali ozbiljnim, verovatno bi komentari bili tipa: Kako su ovi drski, prepotentni, i slično. Međutim, gledali su nas kao dobroćudni tumor, kao mlaku vodu, nismo im bili pretnja, pa je to prošlo poprilično nezapaženo. To je u stvari forma rok muzike, to intrigiranje imenom koje je provokativno, a sa druge strane lako za pamćenje. Zamislte da smo se nazvali, na primer, Zlatni talasi Dunava, kome bi to zapalo za uši, molim Vas?!

BETTY: Ivan se malo kasnije uključio u rad grupe. Ivane, je li bilo teško navići se na timski rad i na pravila koja su vladala u Legendama?

IVAN: Ja sam se poznavao sa mojim potonjim kumom Duletom koji je bio harmonikaš u grupi i preko njega sam i došao u Legende, dve godine nakon osnivanja benda. On je Daši rekao Imam jednog drugara koji peva u operi, on bi mogao da se uklopi sa nama. Nisam ja bio klasični operski pevač, da se razumemo, ja sam kao predpevač mnogo pre toga nastupao i sa Tomom Zdravkovićem, i sa Šabanom Šaulićem, i sa Miroslavom Ilićem, tako da mi nije bilo teško navići se na taj način rada i života. Elem, na nezvaničnoj formalnoj audiciji, probali smo par pesama i za čas se dogovorili oko svega. I evo, od tada ima 23 godine kako guramo tu priču. Mada, ja sam pre toga sebe video isključivo kao vokalnog solistu, nisam nikada zamišljao da budem član neke grupe. Ali, eto... Da me neko ne shvati pogrešno, ne žalim se. Grupa Legende je jedan mozaik u kojem svako od nas daje nešto svoje, sa ciljem da to što radimo bude zaista vredno pažnje.

BETTY: Najavili smo februarski koncert u Sava Centru, nastavak te lepe tradicije. Vodite li evidenciju koliko ste puta do sad nastupali u tom prostoru? I koliko koncerata je iza Vas, za ovih 26 godina?

DAŠA: Do sada u Sava Centru 51, nakon nastupa u februaru će biti 52.

IVAN: Ukupno oko 1.700, pri tom računam samo solističke koncerte, tu ne ubrajam proslave, koktele, dočinke Novih godina... A kad pominjemo ove nastupe u Sava Centru, kada pomnožite broj koncerata sa 3.700 ljudi koliko ih je bilo na svakom od njih, to je 15–16 punih Arena do sad, sedećih, sa binom. Ali, mi time ne mašemo.

BETTY: Kada pogledate sa bine, koga najčešće vidite u publici, koja je to grupa ljudi koji su najverniji pratioci Legendi?

DAŠA: Poslednjih godina, više od 50% ljudi na našim nastupima su mladi, što će mnogima verovatno zazvučati čudno. Ali definitivno je tako.

IVAN: Upravo tako. Navešću primer prošlogodišnjeg koncerta u Prokuplju, trg je bio prepun. Sigurno 500 ljudi nas je sačekalo posle nastupa da bi se slikalo sa nama, uzelo autogram, pozdravilo nas, i uglavnom su to bili mladi ljudi, klinci takoreći. Čini mi se da poslednjih godina postoji blaga tendencija muzičkog osveščivanja mlade publike, jer ti ne možeš da podilaziš ljudima stalno i da se praviš fin, ako to zaista nisi... Mi smo, bar mi se čini, normalni ljudi, pristupačni za razgovor, kako kaže jedan moj komšija, Vi ste u vinklu! Možda zbog toga i nismo previše interesantni današnjim medijima, ali i to ima svojih dobrih strana.

DAŠA: S obzirom da nikad nismo bili u žiži javnosti, a stalno smo tu negde prisutni, mi dođemo kao neki začim na našoj sceni. Neko jelo je dobro, ali ako određenog začina nema, odmah nedostaje, mada ga kad je tu i ne primećujete; kao i u muzici – na nekom snimku ugasiš gitaru i sve funkcioniše, ali to nije to. Uključiš gitaru i snimak počne da radi na pravi način.

BETTY: Nastupate jako često, što zahteva mnogo energije. Nije potrebna samo fizička spremnost, neophodno je sačuvati onaj osmeh, onaj pozitivan duh koji publika od Vas očekuje na svakom nastupu. Kako to uspevate?

IVAN: Mene znaju kao Ivana iz Zemuna koji je stalno na biciklu, povremeno svratim i do teretane, vođen onom maksimumom U zdravom telu zdrav duh. Jer, ako si zdrav, odmah si i raspoložen, nosiš lepu energiju. Ljudi koji dođu na koncert hoće da te vide to veče u punom sjaju. Njih ne interesuje šta je bilo prethodne noći, gde si nastupao, koliko si putovao, jesi li spavao... To njih ne zanima. To je za nas na neki način imperativ. Svi smo porodični ljudi, što znači da imamo jednu dobru bazu i zdrav, normalan život, neopterećen onim Sad sam ja poznat. Kada putujemo, u kombiju imamo krevet pozadi, na kome se smenjujemo. Dok jedan odmara, ostali se zezaju, pričamo viceve, ali i neke ozbiljne priče. Sigurno da nismo željni jedni drugih, kada turneja predugo traje pomalo i dosadimo jedni drugima, ali uvek ima normalnog tkiva za razgovor, bilo da je tema muzika, posao, nove ideje, bilo šta. Uvek ima zdravih i dobrih razgovora i uvek se isfiltrira nešto.

BETTY: Grupe uglavnom ne prave vokalne saradnje... Vi ste ih imali par, pre svega sa Borom Đorđevićem, potom sa Željkom Samardžićem, i na kraju sa Halidom Bešlićem. Kako dolazi do tih duetskih pesama?

IVAN: Uglavnom spontano.

DAŠA: Nema tu planiranja, jednostavno se desi. Točak života je prosto kao pisana za Boru. Da je malo čvršće odsvirana, zvučala bi kao neki standard Riblje čorbe. Tamburaši su nam još u samom nastajanju zazvučali kao neki polusevdah, tako da je logičan izbor bio Halid. Što se Željka tiče, mi smo negde krenuli u isto vreme, međusobno se zovemo klasići i nekad davno mi je rekao da mu je žao što nije snimio našu pesmu Uspomene. Znao sam da voli i prati to što mi radimo, tako da, kada me je jednom prilikom pitao imam li neku lepu baladu za njegov novi album, pala mi je na um ideja da snimimo Najlepšu grešku zajedno.

BETTY: Daša je poznat kao veliki ljubitelj knjiga. Evo prilike da preporučite neke nove naslove našim čitaocima.

DAŠA: Hiramov ključ, recimo.

IVAN: Po njegovom nagovoru sam i ja kupio Hiramov ključ, krenuo da ga čitam i stao, jer sam u međuvremenu od jedne obožavateljke dobio Koeljevog Anđela čuvara, tu sam prepoznao sebe (smeh). Kad smo već kod Koelja, ja ću čitaocima preporučiti i Rukopise iz Akre.

DAŠA: Toplo preporučujem i sve knjige Dejana Lučića, posle toga ćete imati nove poglede na život, definitivno.

BETTY: Šta slijedi posle februarskog koncerta u Sava Centru?

DAŠA: Nastupi, nastupi, nastupi... Mi već 20 godina bez pauze organizujemo turneje i nemamo nameru da kvarimo tu tradiciju. Tako da se vidimo uskoro, nadamo se.

BETTY: I za kraj, možemo li čitaocima BETTY magazina otkriti nešto ekskluzivno?

IVAN: Kad smo kod ekskluzive, ja imam jedan tekst koji ćemo vrlo verovatno uskoro spojiti sa melodijom i snimiti. Za početak mogu da kažem da je u pitanju balada, pop zvuka.

Dalibor Mrdić